

— Щемъ, мале.

Никола се засуети. Стана му страшно самъ при тритъ баби и смъртъта, която вече слизаше отъ иконостаса. Още по-страшно му стана, че излъга майка си на смъртния ѝ часъ. Но какво би могълъ да ѝ каже. Да ѝ каже ли, че неговата невѣста е Стара-планина, че рожбитъ му сж вититъ габери и стволести буки? Ще го разбере ли?

Баба Филиповица се унасяше. Говорѣше не-свързано, гласътъ ѝ хриптѣше. Задашаше се.

Дветъ съседки още гледаха нечакания гостъ съ суевѣренъ страхъ. Едната едва се окопити и промълви:

— Отива си!

Никола се опомни:

— Ей, жени, не сте ме виждали тука, чухте ли? Не сте ме виждали. На ви тия пари да погребете майка ми, да ѝ служите, както се следва парастаси и да наглеждате кжщата. А за мене да не продумвате никому ни дума! Чухте ли!

Бабитъ още повече се изплашиха. Щомъ имъ заржча тъй, кой знае какъвъ човѣкъ е. И колко пари имъ даде: по две жълтици. Ухъ, веднѣжъ да съмне!

— Николчо, сине, хайде, че бързамъ. Тейко ти ме вика.

Никола се наведе, още единъ пжтъ цѣлуна ржка и тръгна къмъ вратата. Старицата изви глава следъ него, каточели да го изпрати съ погледъ, но очитъ ѝ вече гледаха съ бѣлото.

*

Чарчарушитъ увехнаха. Гледаха ги дветъ бедни съседки, поливаха ги, пръстътъ имъ смѣниха — не би. Душата на баба Филиповица бѣше свър-